

Arrest

nr. 134 205 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde zich samen met L. V., een vrouw met de Belgische nationaliteit, aan bij de administratieve diensten van de stad Menen om een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren. De ambtenaar van de burgerlijke stand verzocht op 10 juli 2014 de procureur des konings om advies inzake de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning.

1.2. Op 7 augustus 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:
Naam: [A.O.]
[...]
nationaliteit: Marokko
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

uiterlijk op 06/09/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1 :

■ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn visum. (vervallen op 22/06/2014)

Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum gezinshereniging aan te vragen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Bij schrijven van 3 september 2014 verzocht de subsituut-procureur de konings bij het parket te Brugge de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Menen om, gelet op de bepalingen van de artikelen 1476bis en 1476ter van het Burgerlijk Wetboek, de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en L.V. te weigeren.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”[...]

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te

worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekende partij dus geen nut opleveren.

De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (o.a. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746, RvS 26 juni 2006, nr. 160.491, RvS 19 januari 2007, nr. 166.791).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.”

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Er kan dus niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enige middel de schending aan van de artikelen 7, 30, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het consequentiebeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar. Feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (...): (...) De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af[...]leveren, moet men wel degelijk afdoende motiveren en [uiteenzetten] waarom me[n] het bevel om he[t] grondgebied [te verlaten] heeft afgegeven aan verzoekende partij. Dergelijke bevoegdheid houdt aldus in dat – alvorens een bevel om het grondgebied [te verlaten] te betekenen – verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 8 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: (. . .) Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat dat de minister een bevel om het grondgebied te verlaten KAN afgeven aan betrokkene, indien hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. OFWEL meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. OFWEL moet de minister in een aantal gevallen vermeld in de we[t] (in de gevallen vermeld in artikel 7, 1°, 2°, 5°, 11° of 12°) een bevel om het grondgebied ver[lat]en [afgeven].

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet – in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven – automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, Internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt (...) De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (ct. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60). In casu wordt de samenwoning tussen verzoekende partij en haar echtgenoot niet betwist. Het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België wordt evenmin betwist. In he[t] geval dat een familieleven aangetoond is (quod in certe, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België verblijfsrecht heeft, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en zijn levensgezel samen naar Marokko kunnen gaan om de aanvraag in te dienen. Een tijdelijke reis naar Marokko is voor hen dus onmogelijk. Een tijdelijke scheiding is evenmin evident, gelet op de precare fysieke gezondheidstoestand van de vriendin van verzoekende partij. De levensgezel in België kan echter maar overleven door de steun en zorg van verzoekende partij. Mocht verzoekende partij – zelf[s] maar – voor een korte periode moeten terugkeren naar zijn land van herkomst dan gaat de gezondheid van de echtgenoot aanzienlijk achteruit. Dit werd tevens bevestigd door de behandelende arts van de echtgenoot van verzoekende partij.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij verzaakt zou hebben een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen. Toch, blijkt nergens uit het dossier dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat de aanvraag van verzoekende partij al dan niet in België kan ingediend worden. Artikel 8 EVRM primeert nochtans wel op de Vreemdelingenwet. In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar een arrest van de Raad van State nr. 193522 dd. 26 mei 2009

Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een gelijkaardige zaak waarin uw Raad van mening was dat de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM geschonden werd. (RvV nr. 80364 dd. 27 april 2010 en RvV nr. 75253 dd. 16 februari 2012). RvV nr. 7525 dd. 16 februari 2012).

‘De verzoeker is gehuwd met mevrouw Y. De Raad meent dat het beslaan van een gezinsleven tussen beiden vaststaat. De verwerende partij heeft zich bij het intrekken van het verblijfsrecht beperkt tot het stellen dat de voorwaarden van artikel 10 Vwo niet voldaan zijn zonder dat hieruit blijkt dat er een belangenafweging gedaan is met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 EVRM. De verwerende partij [...] blijkt niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit he[t] administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen. De verwerende partij was perfect op de hoogte van de elementen van hun privé- en gezinsleven in België want zij kende op basis hiervan een verblijfsrecht toe aan de verzoeker. Zij wist dat er ernstige en bewezen aanwijzingen waren dat de bestreden beslissing zou kunnen raken aan voorgenoemd fundamenteel recht. Het kwam haar toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing, [h]et administratief dossier. De bestreden beslissing en het dossier beva[tt]en geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt. De bestreden beslissing wordt vernietigd. ‘Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij een belangenafweging dient te maken waaruit blijkt dat de belangen van de gemeenschap enerzijds en de belangen van de verzoeker anderzijds tegenover elkaar gezet worden.

Kernpunt van verzoekers betoog is dat moest nagegaan worden en gemotiveerd worden of de uitvoering van de bestreden beslissing geen schending inhoudt van de “fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen’.”

3.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verweerder oordeelde dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven omdat hij langer in het Rijk verbleef dan de termijn waartoe hij was gemachtigd. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt immers dat verzoeker beschikte over een visum type C dat werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten en dat voorzag dat hij tussen 10 december 2012 en 22 juni 2013 gedurende honderdtachtig dagen in bepaalde lidstaten van de Europese Unie kon verblijven. Aangezien verzoeker op 19 december 2012 de Europese Unie binnenkwam via de luchthaven te Bologna verbleef hij op 7 augustus 2014 – datum waarop de bestreden beslissing werd genomen – reeds langer dan honderdtachtig in de Europese Unie. Daarenboven was de uiterste geldigheidsdatum van het visum (22 juni 2014) hoe dan ook verstreken op de datum waarop verweerder de bestreden beslissing nam.

Verzoeker betoogt evenwel dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts kan worden aangewend als juridische basis voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien er geen hogere rechtsnormen van toepassing zijn die verhinderen dat een dergelijk bevel wordt afgegeven. Hij geeft te kennen dat in casu zijn recht op een gezinsleven met L.V., zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, een dergelijke hinderpaal vormt. De Raad dient evenwel op te merken dat geenszins blijkt dat de relatie die verzoeker heeft met L.V., een vrouw met de Belgische nationaliteit, voldoende hecht is om te kunnen besluiten dat deze onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. In dit verband moet erop worden gewezen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het nodig achtte alvorens over te gaan tot de registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning het advies van de procureur des konings te Brugge in te winnen en dat deze laatste een onderzoek liet uitvoeren dat aanleiding gaf tot de vaststelling dat minstens één van de partners niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Zelfs indien echter zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met L.V., dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Het feit dat L.V. de Belgische nationaliteit heeft houdt immers niet in dat enkel in België een gezinsleven kan worden tot stand gebracht en verzoeker stelt weliswaar dat L.V. medische problemen heeft, doch toont niet aan dat de gezondheidstoestand van deze vrouw haar verhindert om te reizen of om in een ander land te verblijven. Verzoekers bewering dat L.V., die hij nog maar pas kent en die een aangeboren gewrichtsaandoening heeft, enkel in België kan overleven dankzij zijn steun en zorg vindt geen steun in enig aan de Raad voorgelegd stuk. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsersland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve – laat staan een niet-toegelaten – inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat artikel 8 van het EVRM in casu een belemmering vormt om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Door uiteen te zetten dat verweerder in een meer uitvoerige motivering had kunnen voorzien en door te verwijzen naar arresten waarbij het bestaan van een gezinsleven tussen twee echtelieden niet ter

discussie stond toont hij – los van de vaststelling dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben – ook niet aan dat de motieven die in voorliggende zaak aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct of voldoende zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

3.2.3. Het artikel 30 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker voorts verwijst werd opgeheven bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat verweerder dit artikel zou hebben geschonden.

3.2.4. Verzoeker, die niet aantoont dat hij een geregistreerd partnerschap heeft met L.V. of dat hij een familielid is van een burger van de Unie zet daarnaast niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van het consequentiebeginsel of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werden geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK